Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ον — *Ἐν Ἀθήναις, 19 Νοεμβρίου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 51*

«Ἐπερίμεναν στὸ πεζοδρόμιο, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ δεχθοῦν ἡγεμόνα....» (Σελ. 406, στ. γ'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Εὐτύχιε! ... ἀδελφέ μου!...

Ὁ Βραζιλιανὸς προσπαθεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀγαπημένη του, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ εἶδαν δὲν ἦταν τίποτα, μπροστὰ στὸ ἄλλο ποὺ ἔμελλε νὰ ἰδοῦν...

***

Οἱ ναῦτες κατάφεραν νὰ ψαρέψουν τὸ λυγαρένιο καλάθι. Τὸ τραβοῦν μὲ γάτζους, τὸ φέρνουν κοντά τους καὶ, ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πορτούλα, κατορθώνουν νὰ βγάλουν δύο ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες ποὺ εἶχαν μπῆ μέσα.

— Λείπει ἕνας! φωνάζουν· γιατ' ἦταν τρεῖς.

Ποῦ εἶνε ὁ τρίτος;

Οἱ ναῦτες κυττάζουν γύρω τους καὶ, σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων, διακρίνουν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ κολυμπᾷ καὶ ἀγωνίζεται νὰ πιασθῇ ἀπὸ τὴ βάρκα.

Ὁ Ἐρρῖκος κι' ὁ Ἀλβαράδο ἀναγνωρίζουν 'ς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν Ἀγκλὰς καὶ παρακολουθοῦν μ' ἐνδιαφέρον τὰ κινήματά του, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἐπιβάτες, σκυμμένοι ἀπὸ τὰ κάγκελα τῶν διαφόρων καταστρωμάτων τῆς Λουτετίας.

Ὁ κολυμπιστὴς δὲν ἀπέχει τώρα ἀπὸ τὴ βάρκα παρὰ λίγες ὀργυιές. Οἱ ναῦτες τοῦ πετοῦν σχοινιὰ γιὰ νὰ πιασθῇ. Ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ τὸν γαντζώσουν ἀπὸ τὰ ροῦχα καὶ νὰ τὸν τραβήξουν. Ἔξαφνα, μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς βάρκας, βλέπουν μὲ φρίκη τὸ νερὸ νὰ ταράζεται κ' ἕνα μεγάλο μαῦρο φτερὸ νὰ περνᾷ.

— Καρχαρίας!.. Καρχαρίας!.. φωνάζουν ἑκατὸ φωνὲς συγχρόνως.

Εἶνε, πραγματικῶς, ἕνας καρχαρίας. Διευθύνεται πρὸς τὸν Ἀγκλὰς, ποὺ ἁπλώνει τώρα τὸ χέρι του στὴν κουπαστὴ τῆς βάρκας. Λίγο ἀκόμη καὶ σώζεται... Ἀλλὰ τὸ σκυλόψαρο βυθίζεται καὶ μ' ἕνα κτύπημα τῆς οὐρᾶς, χωρίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ βάρκα.

Ἐκεῖνος πλέει μιὰ στιγμὴ ἐπάνω στ' ἀφριαμένα κύματα σὰν βουλωμα ἀπὸ φελό· ἔπειτα βλέπουν τὸν καρχαρία ν' ἀναποδογυρίζεται ἀπὸ κάτω του, κ' ἡ ὑπόλευκη ἀστραπὴ τῆς στοματάρας του μὲ τὴν τριπλῆ ὀδοντοστοιχία φαίνεται μέσα στὸ νερό, ποὺ βάφεται ἀμέσως μὲ μιὰ μεγάλη κηλῖδα αἵματος.

Ὁ Ἀγκλὰς δὲν ὑπάρχει πιά. Τὸν ἔφαγε ὁ καρχαρίας!

Ἐνῷ ὁ Ἐρρῖκος ὡρμοῦσε μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν, γιὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τὸ φοβερὸ δρᾶμα, ἄκουσε δυὸ ὑπηρέτες τοῦ πλοίου, ποὺ συνομιλοῦσαν.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἔλεγε ὁ ἕνας μὲ ξενικὴ προφορά· δὲν ἐκάναμε τίποτα ποὺ λιμάραμε τὴν ἁλυσίδα τοῦ καλαθιοῦ: ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ραγώθηκε ἀπὸ τὸν καρχαρία, δὲν ἦταν ἐπιβάτης τῆς Λουτετίας.

— Κρῖμα! ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος· δὲν ἔχουμε τύχη!(*) Πάει κι' αὐτό!

Ὥστε ὁ τρομερὸς θάνατος τοῦ κακούργου εἶχε προκληθῆ ἀπὸ τοὺς συνενόχους του. Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πνιγοῦν μερικοὶ ἐπιβάτες τῆς Λουτετίας καὶ νὰ δυσφημισθῇ τὸ βαπόρι, αὐτοὶ εἶχαν λιμάρη τὴν ἁλυσίδα τοῦ «καλαθιοῦ». Ἦταν ἓν' ἀπὸ τὰ πολλά τους μπουϊκοτάζ, ποὺ ὁ μακαρίτης τὰ εἶχε χαρακτηρίσῃ γιὰ παιδιάτικα,—τὸ τελευταῖό τους βέβαια, γιατὶ ὁ Ἐρρῖκος, ποὺ ἄκουσε κατὰ τύχη τὴ συνομιλία, δὲν παρέλειψε νὰ τοὺς καταγγείλῃ στὸν πλοίαρχο. Ἔτσι οἱ συνωμότες ἐπιάσθηκαν κ' ἡ Λουτετία ἐξακολούθησε τὸ ταξεῖδι της, χωρὶς ἄλλο δυστύχημα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἕξη μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὰ περιστατικὰ ποὺ διηγηθήκαμε, ὁ γέρω Σομὼ ἦταν βγαλμένος ἀπὸ τὴ φυλακή. Ἡ δίκη του εἶχε ἀναθεωρηθῆ, δυνάμει τῶν γραπτῶν ἀποδείξεων, ποὺ ἔφερεν ὁ Ἐρρῖκος ἀπὸ τὴν Βραζιλία.

Ἀπὸ τὰ δοκουμέντα αὐτὰ, ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμε τὴ μεγαλήτερη ἐντύπωσι, καὶ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 397.

«Ἀπὸ τὸν μικρὸ ἠθοποιὸ εἶχαν πάρει συνεντεύξεις καὶ φωτογραφίες...» (Σελ. 406, στ. ά.)

στὴ δικαιοσύνη καὶ στὸ κοινόν, ἦταν τὸ τσὲκ τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου, ποὺ εἶχεν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν κακοῦργο ὁ Ἀλβαράδο, στὴ καμπίνα τῆς Λουτετίας.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἐρρίκος, μόλις ἔφθασε στὸ Παρίσι, τὸ πῆγέ στὸν Διευθυντὴ τῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης. (*)

Φαντάζεσθε βέβαια τὴ γλυκειὰ συγκίνησι, τὴν ὑπερήφανη χαρὰ ποὺ αἰσθάνθηκε ὁ μικρός μας φίλος, ὅταν ἄφισε στὸ τραπέζι τοῦ πρώην προϊσταμένου του ἐκεῖνο τὸ παληόχαρτο, ποὺ γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, τράβηξε τόσα καὶ τόσα!...

Ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπέζης, βλέπων ἕνα παιδὶ νὰ τοῦ παρουσιάζῃ μὲ τόση ἀπάθεια, μὲ τόση ἀταραξία, ἕνα τέτοιο σημαντικὸ τσὲκ, στὴν ἀρχὴ τἄχασε κ' ἔπειτα ἔδειξε τὴ μεγαλείτερη δυσπιστία. Μὲ κανένα τρόπον δὲν ἐννοοῦσε νὰ πιστέψῃ, ὅτι τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο ἦτο ἀληθινό, ὅτι ἀντιπροσώπευε πραγματικῶς ἕνα ὁλόκληρο ἑκατομμύριο.

Ἀμέσως πῆγε στὸ τηλέφωνο κ' ἐτηλεφώνησε στὴν Τράπεζα τῶν Βρυξελλῶν, γιὰ νὰ μάθῃ ἂν τὸ ἑκατομμύριο ποὺ εἶχε κλέψῃ ὁ Ἀγκλὰς, εὑρίσκετο ἀκόμη κατατεθειμένο 'ς αὐτή.

Ὁ Ἐρρίκος ἐπέρασε ἀρκετὲς στιγμὲς ἀγωνίας. Εὐτυχῶς ἡ ἀπάντησις δὲν ἄργησε καὶ ἦταν καταφατική.

Ναί, γιὰ μιὰ φορὰ στὴ ζωή του, ὁ Ἀγκλὰς δὲν εἶχε πῆ ψέμματα: τὰ χρήματα ὑπῆρχαν στὴν Τράπεζα καὶ μὲ τὸ παληόχαρτο ἐκεῖνο, ὁ μικρὸς Σομὼ πραγματικῶς εἶχε ἀφίσῃ ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ κ. Διευθυντοῦ ἕνα ἀληθινὸ ἑκατομμύριο.

Ἡ ἔξοδος τοῦ ἥρωός μας ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἐκεῖνο ὑπῆρξε θριαμβευτική.

Ὅλο τὸ προσωπικὸ τῆς Τραπέζης, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε μάθῃ τὴν ἐκπληκτικὴ ἱστορία, ἔτρεξε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, γιὰ νὰ συγχαρῇ τὸν πρώην γκρούμ, ποὺ ἄν καὶ τόσο μικρός, μπόρεσε νὰ ὑπερασπισθῇ μὲ τόση ἐπιτυχία τὴν τιμὴ τοῦ πατέρα του. Κι' ὁ Ἐρρίκος ἔσφιξε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χέρια, ποὺ τοῦ ἐτείνοντο μὲ συμπάθεια καὶ συγκίνησι.

Τὸ θράδυ, ὅλες ἡ παρισινὲς ἐφημερίδες ἐδημοσίευαν τὰ περίεργα, τὰ σχεδὸν ἀπίστευτα συμβάντα. Ἀπὸ τὸν μικρὸ ἠθοποιὸ εἶχαν πάρῃ συνεντεύξεις καὶ φωτογραφίες σὲ ὅλες τὶς δυνατὲς πόζες. Μὲ τὸ τσὲκ τοῦ ἑκατομμυρίου ὁ Ἐρρίκος Σομώ, ὁ ἐπιλεγόμενος μικρὸς Ἀχιλλεύς, ἔγεινε ὀνομαστός, ἔνδοξος, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη!

Τοῦ ἐπρότειναν σημαντικὰ ποσὰ γιὰ νὰ γράψῃ 'ς ἐφημερίδες τὴν ἱστορία τῶν ρομαντικῶν περιπετειῶν του στὴ Βραζιλία ἢ γιὰ νὰ ποζάρῃ στὸν Κινηματογράφο καὶ νὰναπαρασταθοῦν σὲ ταινία τὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του.

Ἀλλὰ ὁ Ἐρρίκος ἦταν ἠθοποιὸς καὶ μόνον ἠθοποιός. Γι' αὐτὸ ἀπέρριψε φρόνιμα ὅλες αὐτὲς τὶς προτάσεις καὶ δὲν ἐδέχτηκε παρὰ νὰ μπῇ σ' ἕνα μεγάλο κεντρικὸ θέατρο, ποὺ τοῦ ἐξασφάλιζε δώδεκα χιλιάδες φράγκα τὸν χρόνο, μὲ συμβόλαιο γιὰ πέντε χρόνια. Αὐτὸ ἦταν κάτι σοβαρὸ καὶ σταθερό. Εἶχε πιὰ μιὰ θέσι κ' ἕνα μέλλον.

Ὁ καλὸς Καντινιώ, ὁ δάσκαλός του, τοῦ συμβούλευσε τὴ φρόνιμη αὐτὴ ἀπόφασι καὶ φυσικὰ ὁ πιστὸς μαθητὴς ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Ἀλλὰ καὶ ὁ Καντινιὼ εἶχε τὸ μέρος του στὴ ρεκλάμα, ἀπὸ τὴ φανταστικὴ ἱστορία τοῦ Ἐρρίκου Δαλλεινό. Ὅλος ὁ θεατρικὸς κόσμος πέρασε ἀπὸ τὴ σχολή του γιὰ νὰ μάθῃ τὰ καθέκαστα· καὶ μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία, ὁ γέρων ἠθοποιὸς ἐστρατολόγησε ἕνα σωρὸ καινούργιους μαθητάς. Γιατὶ ὁ κόσμος εἶχε σχηματίσῃ τὴν ἰδέα, ὅτι δὲν τοὺς ἐδίδασκε μόνο τὴν τέχνη τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ καὶ τὴν τέχνη τῆς ζωῆς. Μήπως μὲ τὶς συμβουλές του καὶ τὶς ὁδηγίες του, ὁ Ἐρρίκος Σομὼ δὲν εἶχε ἀνακαλύψῃ τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀγκλὰς καὶ δὲν τὸν εἶχε ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃ στὴν Ἀμερική, ὅπου ὁ μικρὸς ἐξαπολούθησε τὸ κυνῆγι του;

Ἀπ' ὅσα ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες, ἡ κοινὴ γνώμη συγκινήθηκε ζωηρά. Γι' αὐτὸ κ' ἡ δικαιοσύνη, ποὺ σὲ ἄλλες περιστάσεις πηγαίνει σὰν τὴ χελώνα, κουνήθηκε κἄπως, γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ γρήγορα τὸ λάθος ποὺ εἶχε κάμῃ· καὶ λίγες ἑβδομάδες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Ἐρρίκου, ἔγεινε καὶ ἡ ἀναθεώρησις τῆς δίκης Σομώ.

Δὲν μᾶς μένει τώρα παρὰ νὰ κάμωμε τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ παρευρεθοῦν σὲ μιὰ συγκινητικὴ ἑορτή, ὅπου θὰ βροῦμε μαζευμένα τὰ κυριώτερα πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας.

* * *

Τὴν ἡμέραν ἐκείνη,—μιὰ ψυχρὴ ἡμέρα τοῦ Γενάρη,—ἡ συνοικία τῆς Ἀσνιέρης, πρὸς τὸ μέρος τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, κοντὰ στὴν Κουρμπεβοᾶ, ἦταν ἀναστατωμένη. Ὅλες οἱ γυναῖκες ἦταν στὰ παράθυρα. Στοὺς δρόμους, ἂν καὶ ἦταν καθημερινή, ἐγύριζαν ἄνθρωποι μὲ κυριακάτικα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦταν καμμιὰ ἐθνικὴ ἑορτὴ ἢ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνουν τίποτε ἀποκαλυπτήρια.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ μιὰ συγκινητικὴ ἐκδήλωσι συμπαθείας, ποὺ μ' αὐτὴν οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς Ἀσνιέρης ἤθελαν νὰ παρηγορήσουν τὸ ἄτυχο θῦμα μιᾶς δικαστικῆς πλάνης καὶ νὰ συγχαροῦν ἕνα παιδὶ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἐπιμονή του.

Ἦταν ἡ ἡμέρα, ποὺ ὁ ταμίας Σομὼ θὰ ἔβγαινε δικαιωμένος, ἀποκατεστημένος, μὲ τὴν τιμή του καὶ τὸνομά του ἀκηλίδωτα, ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ Μελοῦν καὶ θὰ γύριζε στοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του, στὸ σπιτάκι τοῦ προαστείου.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσνιέρης, ποὺ ἔμαθαν ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ὅλα τὰ συμβάντα, θέλησαν νὰ κόμουν θριαμβευτικὴ τὴν ἐπιστροφὴ αὐτὴ τοῦ ἀθῶου φυλακισμένου. Καὶ ἡ ἐκδήλωσίς των ὠργανώθηκε αὐθόρμητη, χωρὶς κομιτάτο, χωρὶς ἐπιτροπή, χωρὶς διεύθυνσι, χωρὶς «πολιτευόμενο», μὲ τὴν βοήθεια μόνο τῆς μεγάλης καὶ πανίσχυρης ἐκείνης δυνάμεως, ποὺ λέγεται Κοινὴ Γνώμη.

Στὴν ἀποθάθρα τοῦ σταθμοῦ, ὅπου θὰ ἔθανε σὲ λίγο τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ Παρίσι μὲ τὸν ταμία Σομὼ ἦταν μαζευμένο ἕνα πλῆθος σιωπηλό, σκεπτικό, συγκινημένο, συμπαθητικώτατο.

Στὴς ἕνδεκα φάνηκε τὸ τραῖνο ἀπὸ μακρυὰ καὶ σὲ λίγο νὰ φραζνά του ἔτριζαν γιὰ νὰ τὸ σταματήσουν.

Οἱ δυὸ σταθμάρχες, οἱ ὁδηγοί, οἱ ὑπάλληλοι κι' οἱ ὑπηρέτες τοῦ σταθμοῦ, ὅλο τὸ ἐλεύθερο προσωπικό, ἐπερίμεναν στὸ πεζοδρόμιο, μὲ τὰ κασκέτα στὰ χέρια, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ δεχθοῦν κανένα ἡγεμόνα.

Ἀπὸ ἕνα βαγόνι τῆς δευτέρας θέσεως, εἶδαν τότε νὰ βγαίνουν πρῶτα ὁ Καντινιὼ καὶ ὁ Ἐρρίκος, ποὺ εἶχε πάῃ νὰ πάρῃ τὸν πατέρα του ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ Μελοῦν καὶ τὸν ἔφερνε τώρα, φαντάζεσθε πιὰ μὲ πόση συγκίνησι!

Μὲ μιὰ ὡραία κίνησι, ὁ γέρων ἠθοποιός, ποὺ μπροστὰ στὰ βλέμματα τόσου κόσμου δὲν ἔνιωεῖ νὰ μὴν παίξῃ τὸ «ρόλο» του, τείνει τὸ χέρι του, γιὰ νὰ

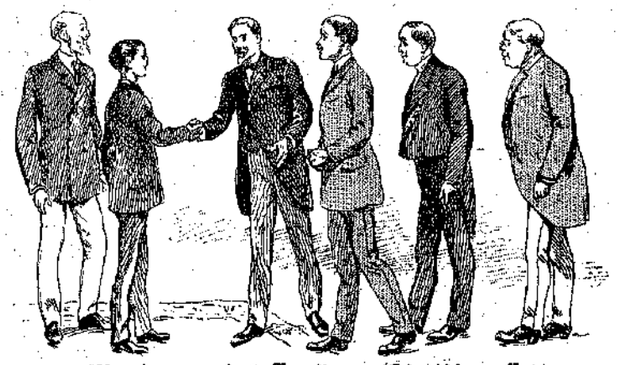

«Ὅλο τὸ προσωπικὸ τῆς Τραπέζης...» (Σελ. 406, στ. ζα'.)

βοηθήσῃ τὸν παληό του φίλο νὰ καταιβῇ ἀπὸ τὸ βαγόνι, καὶ ὁ Σομὼ παρουσιάζεται.

Εἶνε κυρτός, ἀσπρισμένος, γερασμένος εἴκοσι χρόνια.

Ὁ Κατινιὼ ὅμως σηκώνει εὐγενικὰ τὸ καπέλλο του, μὲ τὴν ἴδια κίνησι ποὺ ἔκανε καὶ στὸ θέατρο, ὅταν ἔπαιζε τὸν Ἀρτανιάν, τὴ στιγμὴ ποὺ νικοῦσε τὸν καρδινάλιο Μαζαρίνο, καὶ ἀμέτως, ὡς νὰ ἐπερίμενε αὐτὸ τὸ σύνθημα, τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, τὸ σιωπηλὸ ὡς τώρα, ξεσπᾷ σὲ χειροκροτήματα κ' ἐπευφημίες ἀτελεύτητες, ποὺ κάνουν νὰντηχοῦν οἱ ὑαλοσκέπαστοι θόλοι τοῦ σταθμοῦ. Χέρια ὑψώνονται, καπέλλα κινοῦνται, παλάμες κροτοῦν, στόματα ζητωκραυγάζουν, ἐνῷ ὁ ταμίας, στηριγμένος στὸν ὦμο τοῦ Ἐρρίκου, στέκεται μιὰ στιγμὴ σαστισμένος καὶ κοιτάζει μὲ συγκίνησι τὸ πλῆθος ποὺ τὸν ὑποδέχεται μὲ τέτοιο ἐνθουσιασμό.

Ἀλλὰ ἡ ἐπευφημίες, τὰ μπράβο καὶ τὰ ζήτω, δὲν εἶνε ὅλα δικά του. Τὸ θῦμα τῆς δικαστικῆς πλάνης τὰ μοιράζεται μὲ τὸν μικρὸ ἀλλ' ἄξιο ἐκδικητή.

— Ζήτω ὁ Σομώ!.. Ζήτω ὁ Δαλλεινό!...

Τὸ θεατρικὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ μας ἥρωος εἶχε γίνῃ τώρα περίφημο.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 398.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁλοι φίλοι τῆς Διαπλάσεως, στὴν ἐρώτησι ποὺ τοὺς ἔκανε γιὰ τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον», ἀποκρίθηκαν ὅτι δὲν γνωρίζουν τὸ μυθιστόρημα, ἀλλὰ καὶ μόνο ἀπὸ τὸ ντίτλο του κρίνουν ὅτι θὰ εἶνε ὡραῖο. Ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος»! πόσα πράγματα, ἀλήθεια, δὲν φέρνει σὲ μιὰ ζωηρὴ, νεανικὴ φαντασία! Καὶ γιὰ νὰ εἶνε «μυστηριώδης» μιὰ νῆσος, θὰ εἶνε φυσικὰ ἄγνωστη, ἀσημείωτη στὸ χάρτη, χαμένη στὶς ἐρημιὲς κανενὸς ὠκεανοῦ, ἔρημη κ' ἡ ἴδια, ἀκατοίκητη ἀπὸ ἀνθρώπους, μὲ τὰ ζῶά της μόνο καὶ μὲ τὰ φυτά της, ἀνώνυμη, ἀνεξερεύνητη... Τέτοια πραγματικῶς εἶνε ἡ παράξενη νῆσος, ὅπου διαδραματίζεται ἡ ἐκπληκτικὴ μυθιστορία τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Στὸ τέλος μάλιστα χάνεται, βυθίζεται, καταποντίζεται. Μόλις προφθάνουν νὰ σωθοῦν οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος, ποὺ εἶχαν πέσῃ ἀπάνω της. Ὑπῆρξε, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πιά...

Ἤμουν παιδὶ, μαθητὴς τοῦ Σχολαρχείου, ὅταν πρωτοδιάβασα αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα, στὴν παλιὰ ἐκείνη ἔκδοσι τῆς Σμύρνης. Κάποιος συμμαθητής μου εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δανείσῃ τὸ χοντρὸ σὰ λεξικό, τὸ πολυδιαβασμένο, τὸ ξεφυλλισμένο καὶ χαλασμένο βιβλίο. Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα μὲ πόση γλύκα τὸ διάβασα, τὸ ρούφηξα ὅλο σὲ δυὸ τρεῖς ἡμέρες, καὶ τί φούρκα μ' ἔπιανε, τὰν ἔβλεπα νὰ λείπῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ κανένα φύλλο ἢ κανένα κομμάτι....

Τί δυνατὴ ἐντύπωσι μ' ἄφισε, πόσο βαθειὰ χαράχθηκαν στὴν ψυχή μου οἱ ἥρωές του, ἡ περιπέτειες καὶ τὰ κατορθώματά τους! Δύο βιβλία μοῦ ἔκαμαν τὴ μεγαλείτερη ἐντύπωσι ἐκεῖνον τὸν καιρό: Ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» τοῦ Βὲρν καὶ ὁ «Ρόβινσῶν Κροῦσος» τοῦ Δανιὴλ Φόε, ὁ πασίγνωστος. Ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ βιβλία εἶνε ἀπάνω-κάτω τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Οἱ ἥρωες τῆς «Μυστηριώδους Νήσου», οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀεροστάτου, δὲν εἶνε παρὰ τόσοι Ρόβινσῶνες, ποὺ πέφτουν 'ς ἕνα ἐρημονῆσι, ποὺ ἀπομονώνονται ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπο κόσμο καὶ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ζήσουν ἐκεῖ μὲ τὶς ἴδιες τους δυνάμεις. Ὁ Ἰούλιος Βὲρν ἐδιάβασε τὸν «Ρόβινσῶνα Κροῦσον» γιὰ νὰ γράψῃ στ' ἀχνάρια του τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον». Ἀπὸ τὸν ἀθάνατο ἥρωα τοῦ Φόε κατάγονται οἱ δικοί του.

Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν ὁμοιότητα ποὺ ἔχουν τὰ δυὸ μυθιστορήματα,—καὶ στὸ σύνολο καὶ σὲ λεπτομέρειες ἀκόμη,—ἡ μεταξύ τους διαφορὰ εἶνε μεγάλη, ἀπέραντη. Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» εἶνε ὁ «Ρόβινσῶν» προχωρημένος, προοδευμένος, τελειοποιημένος ἕνας «Ρόβινσῶν», ἂς ποῦμε ἔτσι, ἐπιστημονικός. Γιατὶ αὐτὸ ἴσα-ἴσα θέλησε νὰ μᾶς δείξῃ ὁ Βὲρν: τί μποροῦν νὰ κατορθώσουν 'ς ἕνα ἐρημονῆσι μερικοὶ Ρόβινσῶνες μὲ τὴ βοήθεια, μὲ τὰ ὅπλα τῆς ἐπιστήμης. Ὁ Ρόβινσῶν Κροῦσος, ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος, μὲ τὶς στοιχειώδεις γνώσεις τοῦ καιροῦ του, καταφέρνει κι' αὐτὸς νὰ ζήσῃ στὴν ἐρημιά του, νὰ ἔχῃ τὴ στέγη του, τὸ φαγητό του, τὴν ἐνδυμασία του, ἀκόμα καὶ μερικὰ κόμμοδα, ποὺ δὲν τὰ εἶχε βέβαια ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος. Παραδείγματος χάρι, κατασκευάζει μιὰ ὀμπρέλλα. Ἀλλὰ τίποτ' ἄλλο. Ὡς ἐκεῖ φθάνει ἡ βιοτεχνία του. Ἐνῷ οἱ ναυαγοὶ τῆς «Μυστηριώδους Νήσου», σπάνιοι ἄνθρωποι, σοφοί, ὠπλισμένοι μὲ ὅλες τὶς γνώσεις τοῦ καιροῦ των, τί δὲν κατώρθωσαν στὴν ἄγρια ἐρημιά! Εἶνε,—ἀλήθεια,—περισσότεροι αὐτοὶ καὶ διαθέτουν περισσότερα μέσα ἀπὸ τὸν φτωχὸ κι' ὁλομόναχο Ρόβινσῶνα. Ἀλλὰ χωρὶς τὴν Ἐπιστήμη, κι' αὐτοὶ δὲν θἄκαναν τίποτα σπουδαῖο ἐνῷ, γιὰ νὰ εἶνε ἐπιστήμονες, κάνουν θκύματα. Ὅ,τι τοὺς χρειάζεται γιὰ νὰ ζοῦν ἄνετα, σὲ λίγο τὸ ἔχουν. Ἀκόμη καὶ σπίρτα, ἀκόμη καὶ τηλέγραφο! Ἡ γωνία τους, στὸ ἐρημονῆσι, γίνεται πιὰ μία γωνία κόσμου πολιτισμένου. Κὰ ὁ Βὲρν, μὲ τὴ θελκτικὴ ἱστορία τῶν ναυαγῶν του,—τοῦ Κόρου Σμὶθ, τοῦ Γεδεὼν Σπίλετ καὶ τῶν γενναίων συντρόφων των,—μᾶς διηγεῖται αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ καὶ μᾶς δείχνει

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

[Ὅπως ἦτο τὴν ἐποχὴν ποὺ ἔγραψε τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον».]

αὐτὴν τὴν Ἀνθρωπότητα ποὺ ἐδάμασε σιγὰ σιγὰ τὴ φύσι, 'ς ἕνα ἀδιάκοπο ἀγῶνα, κ' ἔφθασε στὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται σήμερα, ἢ καλλίτερα, ὅπου βρίσκουνταν τὴν ἐποχὴ ποὺ γράφθηκε τὸ βιβλίο.

Μοῦ φαίνεται, ὅτι τίποτα δὲν ὑπάρχει πιὸ ἐνδιαφέρο, γιὰ νέους μάλιστα ἀναγνῶστες, πιὸ διδακτικὸ καὶ πιὸ διασκεδαστικό, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία κι' ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα. Ξετρελλαίνονται τὰ παιδιὰ νὰ βλέπουν τὸν ἄνθρωπο ὁλομόναχο, ἀβοήθητο, στὴν ἄγρια ἐρημιά, νὰ πολεμᾷ μὲ τὴ φύσι καὶ νὰ τὴ νικᾷ. Γι' αὐτὸ ὁ «Ρόβινσῶν Κροῦσος» εἶχε μιὰ κολοσσιαία ἐπιτυχία 'ς ὅλο τὸν κόσμο καὶ κατήντησε νὰνταγωνίζεται στὴ διάδοσι μὲ αὐτὴ τὴν Ἁγία Γραφή. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» θεωρήθηκε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα βιβλία τοῦ κοσμαγάπητου Βὲρν, καὶ μεταφράσθηκε 'ς ὅλες τὶς γλῶσσες, καὶ διαβάστηκε ἀπὸ ἑκατομμύρια παιδιῶν, ποὺ μεγάλωσαν καὶ τὴν θυμοῦνται ἀκόμη, σὰν ἐμένα...

Ἡ Διάπλασις, ἀληθινά, δὲν μποροῦσε νὰ σᾶς προσφέρῃ τερπνότερο κι' ὠφελιμώτερο ἀνάγνωσμα. Ὅσα μυθιστορήματα τοῦ Βὲρν ἢ ἄλλων κι' ἂν ἐδιαβάσετε ὡς τώρα, θὰ ἰδῆτε καὶ θὰ ὁμολογήσετε, μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τῆς «Μυστηριώδους Νήσου», ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴ γνωρίσετε κι' αὐτή. Εἶνε μιὰ γνωριμία, ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ ἐντύπωσι.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

Κατόπιν τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς τὸ Μόντε-Κάρλο, εἶχε γίνῃ μία ναυτικὴ ἀνάκρισις, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἀνακαλυφθῇ τὶ δρόμον εἶχε πάρῃ ἡ θαλαμηγὸς τοῦ πρίγκηπος Βόριδος. Ἡ ἀνάκρισις αὐτὴ εἶχεν ἐξακριβώσῃ τῳόντι, ἐκ τῶν καταθέσεων διαφόρων πλοιάρχων, οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχαν συναντήσῃ, ὅτι ἡ θαλαμηγὸς τοῦ ἅρπαγος διευθύνθη πρὸς τὰς νοτίους ἀκτὰς τῆς Κορσικῆς.

Ὁ γέρων Ἰβὰν ἐκωφελήθη ἐκ τοῦ

«Ναδίτσα μου! ἐφώναξεν ὁ πρίγκηψ...»
(Σελ. 409, στ. α').

ὅτι οἱ ἰατροὶ εἶχαν διατάξῃ νέον ταξείδιον ἀναψυχῆς διὰ τὸν πρίγκηπα Σέργιον καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν διευθύνῃ πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰνακαλύψῃ εἰς κανένα μικρὸν λιμένα τὴν μυστηριώδη θαλαμηγόν.

Ἡ ἐλπὶς δὲν ἦτο καὶ τόσον βάσιμος, τὸ σχέδιον ὅμως τοῦ Ἰβὰν εἶχεν ἄλλο, πολὺ καλλίτερον ἀποτέλεσμα: ὄχι μόνον ἀνευρέθησαν δι' αὐτοῦ τὰ δύο παιδιά, ἀλλὰ καὶ ἐσώθησαν ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

—Ἰβὰν! ἐφώναξαν ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, μόλις ἀνεγνώρισαν τὸν καλὸν ἐπιστάτην.

Αὐτὸς ἄνοιξε τὰς ἀγκάλας του καὶ τοὺς ἔσφιξε καὶ τοὺς δύο ἐπὶ τοῦ στήθους του τόσον δυνατά, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοὺς πνίξῃ.

—Ὦ, τὰ χρυσᾶ μου τὰ παιδιά! τοὺς ἔλεγε· ὦ, τὰ καλά μου παιδάκια!.... Τὶ εὐτυχία νὰ τὰ ξαναβρῶ καὶ τὰ δυό! Τὶ μεγάλη εὐτυχία!...

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ εἰπῇ περισσότερα, διότι ἡ συγκίνησίς του, πολὺ μεγάλη, τὸν ἔπνιγε καὶ χονδρά, ἀλλὰ ἀπείρως γλυκὰ δάκρυα, ἔρρεον κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν του.

Τὸ θέαμα τοῦ γέροντος αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὰ ὡς ἐκ θαύματος ἀνευρεθέντα παιδία, ἦτο τόσῳ συγκινητικόν, ὥστε καὶ οἱ ναῦται, κατασυγκεκινημένοι, ἀπεσύρθησαν ἐκ σεβασμοῦ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἕνας ναύτης, ἀπεσταλμένος τοῦ πλοιάρχου, ἐπλησίασε τὸν Ἰβὰν καὶ τὸν ἠρώτησε τὶ ὤφειλε νὰ κάμῃ: νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ὡς νὰ μὴ συνέβη τίποτε, ἢ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα, διὰ νὰποβιβασθῇ ὁ Τώνης;

Ὁ Ἰβὰν ἐσκέφθη καὶ ἀπεκρίθη:

— Πὲς εἰς τὸν πλοίαρχον νὰ περιμένῃ διαταγάς! Θὰ τοῦ μηνύσω σὲ λίγο ὅ,τι ἀποφασισθῇ!

Καὶ ἀφίνων τὸν Τώνην καὶ τὴν Ναδίαν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ πληρώματος, εἰσῆλθε σιγὰ εἰς τὴν καμπίναν τοῦ πρίγκηπος Σεργίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Τραγικαὶ ὧραι

Ὁ ἐπιστάτης ἐπήγαινεν εἰς τὸν κύριόν του, διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλῃ τὰ συμβάντα καὶ νὰ τῷ ἐξηγήσῃ διατὶ εἶχε σταθῇ ἀποτόμως ἡ θαλαμηγός.

Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ Σέργιος εὑρίσκετο εἰς τοιαύτην σωματικὴν καὶ ψυχικὴν χαύνωσιν, ὥστε οὔτε κἂν εἶχεν ἀντιληφθῇ, ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἐπροχώρει πλέον. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκοιμᾶτο καὶ νὰ ὠνειρεύετο μὲ ἀνοικτὰ μάτια.

Διὰ τοῦτο μὲ πολὺν κόπον κατώρθωσεν ὁ Ἰβὰν νὰ τὸν κάμῃ νὰκούσῃ καὶ νὰ προσέξῃ εἰς τὴν διήγησίν του. Ἐπὶ τέλους τὸ ἐνδιαφέρον του ἐκινήθη, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸν πιστὸν ὑπηρέτην καὶ ἔκτοτε δὲν ἔχανε λέξιν ἀπὸ τὴν διήγησιν.

— Καϊμένα παιδιά! ἐψιθύρισε. (*) Ἀπὸ τὶ κίνδυνο γλύτωσαν!...

Κ' ἔξαφνα, ὡς διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν Ἰβὰν πόσον τὸν ἐνδιέφερεν ἡ ἱστορία του, τὸν ἠρώτησε:

—Καὶ δὲν μοῦ λές, ποιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ δύο παιδιά, ποῦ τὰ ἐσώσαμεν ἔτσι;

Ὁ Ἰβάν, μὴ γνωρίζων τὶ νὰποκριθῇ, ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸν σ τ ό μα. Ἐφοβεῖτο μήπως, ἂν τῷ ἔλεγε τόσονγρήγορα τὴν ἀλήθειαν, ὁ κύριός του ἔπιπτεν ἀναίσθητος, ἡμιθανής, ὅπως τὴν ἄλλην φοράν....

«Μετ' ὀλίγον εὑρέθη εἰς ἀπόλυτον ἀδυναμίαν νὰ προχωρήσῃ.» (Σελ. 409)

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ὡς τώρα, εἶχε σηκωθῇ ὄρθιος. Καὶ τὸ πρόσωπόν του εἶχε γίνῃ κάτωχρον.

— Διατί διστάζεις νὰποκριθῇς; ἀνέκραξε μὲ τρέμουσαν φωνήν. Θέλεις λοιπὸν κάτι νὰ μοῦ κρύψῃς;

— Μὰ ὄχι, κύριε, ὄχι! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰβάν, εἰς μεγάλην ταραχήν.

— Τότε λοιπὸν ἀποκρίσου! ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ, ἁρπάζων τὰ χέρια τοῦ γέροντος ἐπιστάτου.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, ὁ πρίγκηψ προσέθεσε:

— Μὴ φοβᾶσαι, καὶ δὲν θὰ πάθω τίποτε! Μὲ ὅσα ὑπέφερα, εἶμαι προετοιμασμένος νὰ ὑποφέρω τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὴν πιὸ μεγάλη χαρά. Γιατὶ κάτι μοῦ λέγει μέσα μου, ὅτι τὸ μαρτύριό μου πλησιάζει νὰ τελειώσῃ. Μὴ μὲ κάνῃς λοιπὸν νὰ περιμένω περισσότερον καί, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἂν ἐμάντευσα καλά, μίλησε, μίλησε γρήγορα!

Ὁ Ἰβὰν ἠθέλησε τώρα νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε. Τὰ δάκρυα τὸν ἔπνιξαν....

— Πές μου λοιπόν! ἐφώναξεν ὁ πρίγκηψ, ἁρπάζων πάλιν τὸν ὑπηρέτην καὶ σείων αὐτὸν δυνατά, Τὸ ἕν ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ... εἶνε ἡ Ναδία;

—Ναί! ἀπεκρίθη ὁ Ἰβάν· ναί, κύριέ μου, αὐτή!

Ὁ πρίγκηψ

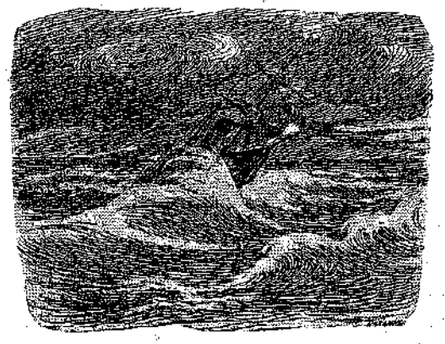

«Ἦτο πλέον ἡ τρικυμία, ἡ μεγάλη τρικυμία...»
(Σελ. 409, στ. γ').

(*) Ἴδε εἰκ. πρ. φύλ. σελ. 401.

Σέργιος ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Ἂν καὶ τὸ προαίσθημά του εἶχε μαντεύσῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠμποροῦσεν ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ εἰς τόσην εὐτυχίαν.

Ὁ Ἰβὰν ὥρμησε νὰ τὸν κρατήσῃ, νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ· ἀλλ' ὁ πρίγκηψ τὸν ἀπώθησεν ἐλαφρά.

—Ἄφισέ με, τῷ εἶπε σιγά· μὴ φοβᾶσαι.... Ἡ εὐτυχία μὲ γιατρεύει!

Ἐξηκολούθησε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί, στηρίζων τώρα τρυφερὰ τὴ κεφάλι του εἰς τὸ στῆθος τοῦ γέροντος ἐπιστάτου, τοῦ πιστοῦ του φίλου. Ἔξαφνα ὅμως ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του καί, τρέχων πρὸς τὴν θύραν τῆς καμπίνας, ἐφώναξε:

— Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε;.... θέλω νὰ τὴν ἰδῶ ἀμέσως!...

— Στὸ κατάστρωμα! ἀπεκρίθη ὁ Ἰβάν. Σταθῆτε ὅμως ἐδῶ. Θὰ σᾶς τὴν φέρω.

Κ' ἔτρεξεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ καταστρώματος, ὅπου τὰ δύο παιδιά, περιστοιχιζόμενα ἀπὸ τοὺς ναύτας, ἔπιναν ζεστὸν τσάϊ.

— Ναδία! Τώνη! ἐφώναξε. Ἐλᾶτε γρήγορα!

Τὰ ἔπιασε καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὰ παρέσυρε πρὸς τὴν καμπίναν, ὅπου ὁ πρίγκηψ ἐπερίμενεν ἀνυπομόνως τὴν λατρευτήν του κόρην.

— Ναδία μου! χρυσῆ μου Ναδίτσα! ἐφώναξε μόλις τὴν εἶδε. Ἐσὺ εἶσαι! Τελοσπάντων σὲ ξαναβρίσκω, ποῦ ἔλεγα ὅτι σ' ἔχασα γιὰ πάντα!

Καὶ σηκώσας τὴν μικρὰν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του, τῆς ἔδωσε τέτοια φιλιά, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἡ Ναδία ἐροβήθη· ἔπειτα ὅμως ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ τὸν καταφιλῇ.

Ἡ ἀπερίγραπτος σκηνὴ διήρκεσεν ἀρκετὴν ὥραν. Ὁ πρίγκηψ Σέργιος ἐφαίνετο μεταμορφωμένος. Καὶ ὁ Ἰβάν, περιχαρής, ἔβλεπεν ὅτι ὁ κύριός του δὲν εἶπε καμμίαν ὑπερβολήν, ὅταν τὸν ἐβεβαίωνεν, ὅτι ἡ χαρὰ τὸν εἶχε θεραπεύσῃ...

Ὁ Τώνης, βαθέως συγκεκινημένος καὶ αὐτός, ἐστέκετο παράμερα, σιωπῶν. Καὶ ὁ πρίγκηψ, εἰς τὴν πατρικήν του εὐτυχίαν, δὲν τὸν εἶχε παρατηρήσῃ. Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸν εἶδεν, ἠρώτησε τὸν ἐπιστάτην, ὁ ὁποῖος τῷ ἐξιστόρησε τότε ὅσα εἶχε κάμῃ τὸ καλὸ καὶ γενναῖον παιδί, διὰ νὰ σώσῃ τὴν Ναδίαν.

— Μπράβο, μικρέ μου! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ· ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω, νὰ εἶσαι βέβαιος, τί χρεωστῶ εἰς τὴν γενναιότητά σου καὶ τὴν ἐξυπνάδα σου!

Κ' ἐναγκαλισθεὶς τὸν Τώνην, τὸν ἐφίλησε μὲ διάχυσιν πατρικήν.

Μ' ὅλ' αὐτά, ὁ πρίγκηψ Σέργιος δὲν ἦτο τελείως εὐτυχής. Εἰς τὴν εὐτυχίαν του ὑπῆρχε μία σκιά· καὶ ἡ σκιὰ αὐτὴ ἦτο ὁ ἀδελφός του.

— Τὸν ἄθλιο! ἐψιθύριζε, τὸν ἄθλιο! Σὲ τὶ λάσπη κυλιέται!... Καὶ τὶ τοῦ ἔκαμα ἐγώ, διὰ νὰ μὲ μάχεται τόσο;

Ἐγὼ ἐσυλλογίζετο αὐτά, εἰσῆλθεν εἰς τὴν καμπίναν του ἕνας ναύτης,— ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὁμιλήσῃ προτήτερα εἰς τὸν Ἰβάν,—καὶ τῷ εἶπε:

—Ἐξοχώτατε, ὁ πλοίαρχος ρωτᾷ τὶ πρέπει νὰ κάμῃ. Ἡ θάλασσα ὀλοένα χειροτερεύει. Νὰ ἐξακολουθήσωμε τὸ ταξεῖδι, ἤ, ἀφοῦ εἴμεθα κοντὰ στὴν ἀκτή, νὰ προσορμισθοῦμε σὲ κανένα μέρος;

— Νὰ πῆς στὸν πλοίαρχο, ἀπεκρίθη

«Τὴν ἐσήκωσεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του καὶ τῆς ἔδωσε τέτοια φιλιά...» (Σελ. 409, στ. α').

μετὰ μικρὰν σκέψιν ὁ πρίγκηψ, νὰ φθάσῃ, ὅσον εἰμπορεῖ γρηγορώτερα, εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε!

Μετ' ὀλίγον, ἡ θαλαμηγὸς ἤρχισε νὰ σαλεύεται κατὰ τρόπον ἀνηυχαστικόν. Μόλις καὶ μετὰ βίας οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὴν καμπίναν ἠμποροῦσαν νὰ διατηροῦν τὴν ἰσορροπίαν των. Ἐπιάνοντο ἀπὸ τὰ ἐπιπλα καὶ ἀπὸ τοὺς τοίχους, διὰ νὰ μὴ πίπτουν.

Ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ὁ Ἰβὰν καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἀνέβησαν κατόπιν εἰς τὸ κατάστρωμα. Εἶχε σχεδὸν νυκτώσῃ, Ἡ θάλασσα ἐκύλιε κύματα μαῦρα, τὰ ὁποῖα ἐφωτίζοντο κατὰ διαλείμματ' ἀπὸ ζωηρὰς ἀστραπάς. Ἡ θύελλα εἶχεν ἐκραγῇ ἀγρία, φοβερά, καὶ αἱ βρονταὶ ἀντήχουν ἀδιακόπως, ἐπαναλαμβανόμεναι ἀπὸ τὰς ἠχοὺς τῆς ἀκτῆς.

Τὸ θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπὲς ἀλλὰ καὶ τρομακτικόν· ἡ δὲ μικρὰ Ναδία ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ. Εἰς μάτην ὁ πρίγκηψ Σέργιος καὶ ὁ Τώνης προσεπάθησαν νὰ τὴν καθησυχάσουν· καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν παραδώσουν εἰς ἕνα ναύτην, διὰ νὰ τὴν καταιβάσῃ εἰς τὴν καμπίναν.

Ἦτο καιρός, διότι τὰ κύματα, πελώρια, ἤρχισαν νὰ σαρώνουν τὸ κατάστρωμα. Διὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἐπιάνοντο ἀπὸ τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰ σχοινία.

Ἦτο πλέον ἡ τρικυμία, ἡ μεγάλη τρικυμία. Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἡ ὁρμή του ἦτο τόση, ὥστε, μεθ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τῶν μηχανῶν της, ἡ θαλαμηγὸς εὑρέθη μετ' ὀλίγον εἰς ἀπόλυτον ἀδυναμίαν νὰ προχωρήσῃ ἐναντίον του.

Ἡ κατάστασις ἦτο κρίσιμος καὶ ὁ πλοίαρχος δὲν ἤξευρε τὶ νὰ κάμῃ. Νὰ φύγῃ πρὸ τοῦ ἀνέμου; Ἀλλ' ἡ ἀκτή, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἀπεῖχε πλέον τῶν τριακοσίων μέτρων καὶ ἡ θαλαμηγὸς θὰ ἐθραύετο εἰς τοὺς βράχους της. Ὁ πλοίαρχος ἀπεφάσισε τότε νὰ κάμῃ συνθήματα, διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν. Διέταξε λοιπὸν νὰναφθοῦν πυρσοί καὶ, κάθε λεπτὸν τῆς ὥρας, νὰ ἐκτοξεύεται ἕνας πύραυλος. Συγχρόνως, ἡ σειρὴν ἤρχισε νὰ σφυρίζῃ σχεδὸν ἀδιακόπως.

Ἀλλὰ δὲν ἐγίνετο τίποτε. Καὶ βλέπων τὴν κατάστασιν ἐπιδεινουμένην, ὁ πλοίαρχος ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἔσχατον μέτρον: Διέταξε νὰ συναθροίσουν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὅλα τὰ ξύλα ποῦ ἠμποροῦσαν νὰ εὕρουν εἰς τὸ πλοῖον καὶ νὰ τὰ συνδέσουν.

Οὕτω συνδεδεμένα τὰ διάφορα πράγματα τὰ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἔκτοτε τὰ κύματα ἐθραύοντο ἐπὶ τοῦ αὐτοσχεδίου ἐκείνου λυματοθραύστου καὶ τὸ πλοῖον ἠμποροῦσε, παρὰ τὴν ὁρμὴν τῆς τρικυμίας, νὰντιστέκεται ὁπωσδήποτε.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

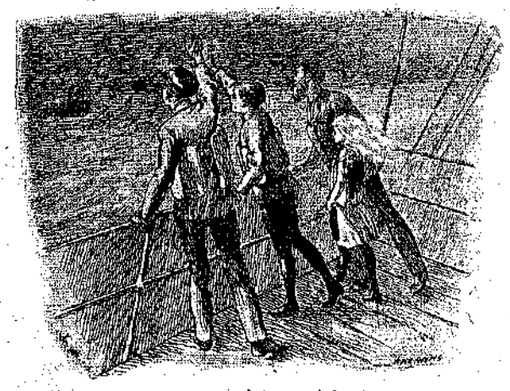

«Ἡ θαλαμηγὸς αὐτὴ τοὺς ἐπλησίαζε...»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1917

Δύο θαυμάσια μυθιστορήματα.—Ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» καὶ ἡ «Βεντέττα».—Ἀργότερα καὶ τρίτον.—Σειρὰ εἰκονογραφημένων διηγημάτων, νηπιακῶν καὶ κωμικῶν μὲ γελοιογραφίας.—Ὁ Ἀνανίας, αἱ ἀδελφαί του, ἡ Κυρὰ-Μάρθα καὶ ἡ γάτα Πίσσα ἐπιστρέφουν.—Αἱ «Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως» ἐπαναλαμβάνονται.—Ἡ Διάπλασις πρὸ 40 ἐτῶν», μία ὡραία καινοτομία τοῦ Ἀνανία.—Διαγωνισμοί, Σελὶς Συνεργασίας καὶ ὅλα τάλλα, ὅπως μέχρι τοῦδε.

ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ τὰ πηδήματά σας, ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅταν θὰ διαβάσετε τοὺς ἀνωτέρω τίτλους καὶ θὰ ἰδῆτε ἐν συνόψει τί σᾶς ἑτοιμάζω διὰ τὸ 1917! Δὲν εἶνε πλέον ἡ συνειθισμένη προσπάθεια βελτιώσεως, ποὺ κάμνει πάντοτε κάθε νέον μου τόμον ἀνώτερον τοῦ προηγουμένου. Εἶτε σωστὴ *ἀνακαίνισις*, τελεία *μεταμόρφωσις* τοῦ ἀγαπητοῦ σας περιοδικοῦ. Ἐθεώρησα, βλέπετε, καθῆκόν μου νὰ ἐντείνω φέτος τὰς προσπαθείας μου *ἐξαιρετικῶς*, διὰ νὰ ἀναπαύσω τὸ γενναῖον καὶ ἀκαταπόνητον ἐξεσπαθωμά σας, νὰ ἀναποκριθῶ κ' ἐγώ, μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, εἰς αὐτὸν τὸν ὡραῖον ζῆλον, ὁ ὁποῖος αὐξάνει ὁλονὲν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ περιοδικοῦ καὶ μ' ἐντοχύει ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, διὰ νὰ ντέχω εἰς τὰς σημερινὰς δυσχερεστάτας συνθήκας. Ἄλλ' ἂς τὰ ποῦμε ἐξ ἀρχῆς, μὲ τὴν σειράν.

Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος.—Μετὰ τὸ δημοψήφισμα τῶν φίλων μου, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδειξεν, ὅτι τὸ ἀριστούργημα αὐτοῦ τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ὢν καὶ γνωστόν, τοὺς εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστον, ἀπεφάσισα, πρὸς μεγάλην των βέβαια χαράν, νὰ τὸ δημοσιεύσω, κατὰ νέαν μετάφρασιν τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου καὶ μὲ ὅλας τὰς ὡραίας εἰκόνας τῆς πρώτης γαλλικῆς ἐκδόσεως, δεῖγμα τῶν ὁποίων σᾶς δίδει αὐτὴ ποὺ δημοσιεύεται ἐδῶ. Ἔτσι θὰ ἐντυφήσετε ὅλον τὸ ἔτος εἰς τὰς ἀφαντάστους περιπετείας τῶν «ναυαγῶν τοῦ *ἀέρος*», οἱ ὁποῖοι ἐρρίφθησαν ἀπὸ ἀεροστάτον εἰς μίαν ἐρημόνησον καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ζήσουν ἐκεῖ, ἀποκλεισμένοι, ὀλόκληρα χρόνια. Ἄλλὰ πῶς ἔζησαν, καὶ τί ἔκαμαν, καὶ τί εἶδαν, καὶ τί ἀνεκάλυψαν!... Προκειμένου περὶ μυθιστορήματος τοῦ Βέρν, εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς πῶ περισσότερα. Ἄλλως τε ὁ κ. Φαίδων σᾶς λέγει σήμερα ἀρκετά. Θὰ προσθέσω μόνον, ὅτι ὅσοι ἐδιαβάσατε τἄλλα δύο ἔργα τοῦ Βέρν: «Εἴκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὸς θαλάσσας» καὶ «Τὰ τέκνα τοῦ πλοιάρχου Γκράν», εἰς τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον» θὰ εὕρετε ἀπροόπτως τὸ τέλος τοῦ πλοιάρχου Νέμου καὶ τοῦ Ναυτίλου! Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὅσοι ἀγνοεῖτε αὐτὰ τὰ ὀνόματα, δὲν θὰ δυσκολευθῆτε εἰς τίποτε. Ὁ Βέρν δίδει τὰς ἀναγκαίας περιλήψεις διὰ τὴν παρακολούθησιν τῶν τελευταίων παραδόξων συμβάντων τοῦ Νέμου. Ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» εἶνε μυθιστόρημα ἀνεξάρτητον, αὐτοτελές. (Ὅπως καὶ ἡ «Σφὶγξ τῶν Πάγων», ποὺ τὴν ἐννοεῖ καθείς, χωρὶς νὰ ἔχῃ διαβάσῃ τὸ ἄλλο μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον συνεχίζει καὶ τελειώνει: τὰς «Περιπετείας τοῦ Ἀρθούρου Πὶμ» τοῦ Πόε.)

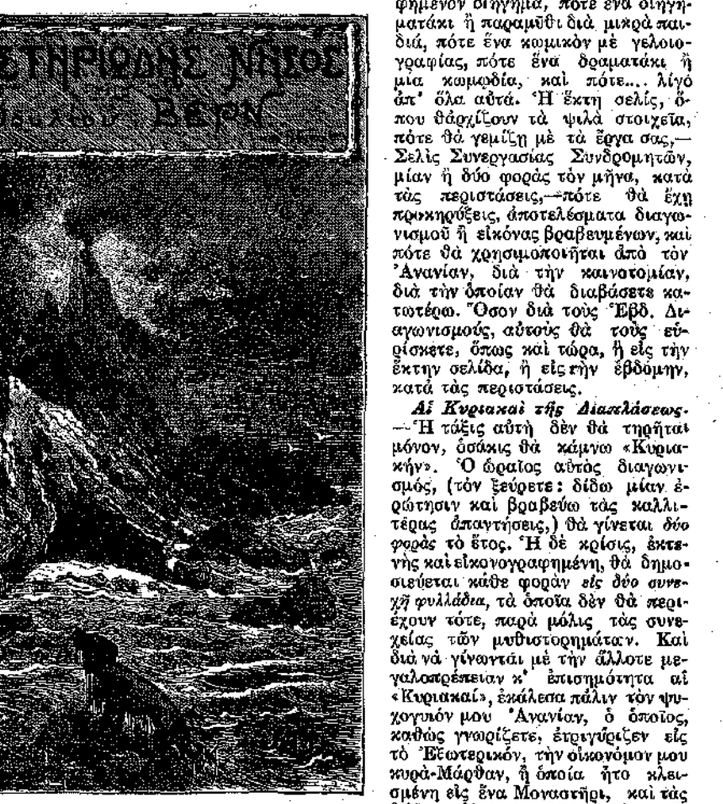

Ἡ Βεντέττα.—Τὸ δεύτερον μυθιστόρημα τοῦ 1917, εἶνε ἔργον τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως A. Ferguson. Διηγεῖται θαυμάσια μίαν δραματικωτάτην ἱστορίαν, βασιζομένην εἰς τὸ σικελικὸν καὶ κορσικανικὸν ἔθιμον τῆς «βεντέττας»—τῆς ἐκδικήσεως,—ποῦ τὸ εἶχαν καὶ οἱ παλαιοὶ Μανιᾶται. Κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦτο, ὁ φόνος ἐξεδικεῖτο διὰ τοῦ φόνου οἱουδήποτε μέλους τῆς οἰκογενείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκεν ὁ φονεύς. Καὶ ὁ δεύτερος φόνος ἐξεδικεῖτο πάλιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὰ τρίτου, καὶ οὕτω καθ'ἑξῆς, ὥστε νὰ διαιωνίζεται ἡ ἔχθρα μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν καὶ νὰ καταστρέφωνται πολλάκις καὶ αἱ δύο. Ὁ ἥρως τῆς «Βεντέττας», ποῦ θὰ διαβάσετε, εἶνε ἕνα παιδί, ὁ σικελὸς Φραντζέσκος Καζάλε, τελευταῖος βλαστὸς μιᾶς οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποδεκατίσῃ ἡ πρὸ αἰώνων ἐχθρικὴ οἰκογένεια τῶν Μπαρμποῦτζι. Ὁ μικρὸς φεύγει, διὰ νὰ σωθῇ, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀφάξουν ὁ τρομερὸς Μπάρτος καὶ ὁ ἀδελφός του Μάζος, τελευταῖοι καὶ αὐτοὶ τῆς ἄλλης οἰκογενείας. Ἀλλ' οἱ διῶκται τὸν ξετρυπώνουν καὶ εἰς τὸ νησάκι ἀκόμη, ὅπου εἶχε καταφύγῃ κ' ἔζοῦσε κρυμμένος ἀπὸ μίαν ἀγγλικὴν οἰκογένειαν. Τί γίνεται ἐκεῖ, καὶ πῶς λύεται ἡ παλαιὰ ἔχθρα, θὰ τὰ ἰδῆτε πλέον εἰς τὸ ὡραῖον μυθιστορηματάκι.—Ἡ «Βεντέττα» δὲν εἶνε πολὺ ἐκτενής. Θὰ τελειώσῃ μὲ τὴν πρώτην ἑξαμηνίαν καὶ ἴσως ἐνωρίτερα. Καὶ κατόπιν θὰ τὴν διαδεχθῇ ἄλλο μυθιστόρημα, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς εἴπω ἐν καιρῷ.

Διηγήματα καὶ Γελοιογραφικαὶ σειραί.—Διὰ νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν ποικιλότερον τὸ φύλλον, ἀπεφάσισα νὰφιερώνω *τακτικὰ* μίαν του σελίδα τοὐλάχιστον, εἰς ποικιλίας. Λοιπόν, εἰς τὰς τρεῖς πρώτας σελίδας θὰ ἔχετε πάντοτε «Μυστηριώδη Νῆσον», μὲ μίαν ἢ δύο μεγάλας εἰκόνας, Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν καὶ κανὲν ποίημα. Ἡ τετάρτη θὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ τὴν «Βεντέττα» (ἢ τὸ τρίτον μυθιστόρημο) μὲ μίαν ἢ δύο εἰκόνας κάθε φοράν. Καὶ εἰς τὴν πέμπτην σελίδα θὰ δημοσιεύεται, πότε ἓν ὡραῖον εἰκονογραφημένον διήγημα, πότε ἕνα διηγηματάκι ἢ παραμυθι διὰ μικρὰ παιδιά, πότε ἕνα κωμικὸν μὲ γελοιογραφίας, πότε ἕνα δραματάκι ἢ μία κωμῳδία, καὶ πότε... λίγο ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἡ ἕκτη σελίς, ὅπου θὰρχίζουν τὰ ψιλὰ στοιχεῖα, πότε θὰ γεμίζῃ μὲ τὰ ἔργα σας,—Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν, μίαν ἢ δύο φορὰς τὸν μῆνα, κατὰ τὰς περιστάσεις,—πότε θὰ ἔχῃ προκηρύξεις, ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ ἢ εἰκόνας βραβευμένων, καὶ πότε θὰ χρησιμοποιῆται ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν, διὰ τὴν καινοτομίαν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ διαβάσετε κατωτέρω. Ὅσον διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς, αὐτοὺς θὰ τοὺς εὑρίσκετε, ὅπως καὶ τώρα, ἢ εἰς τὴν ἕκτην σελίδα, ἢ εἰς τὴν ἑβδόμην, κατὰ τὰς περιστάσεις.

Αἱ Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως.—Ἡ τάξις αὐτὴ δὲν θὰ τηρῆται μόνον, ὁσάκις θὰ κάμνω «Κυριακήν». Ὁ ὡραῖος αὐτὸς διαγωνισμός, (τὸν ξεύρετε: δίδω μίαν ἐρώτησιν καὶ βραβεύω τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις,) θὰ γίνεται *δύο φορὰς* τὸ ἔτος. Ἡ δὲ κρίσις, ἐκτεινὴς καὶ εἰκονογραφημένη, θὰ δημοσιεύεται κάθε φορὰν *εἰς δύο συνεχῆ φυλλάδια*, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ περιέχουν τότε, παρὰ μόλις τὰς συνεχείας τῶν μυθιστορημάτων. Καὶ διὰ νὰ γίνωνται μὲ τὴν ἄλλοτε μεγαλοπρέπειαν κ' ἐπισημότητα αἱ «Κυριακαί», ἐκάλεσα πάλιν τὸν ψυχογυιόν μου Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος, καθὼς γνωρίζετε, ἐτηγώριζεν εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, τὴν οἰκονόμον μου κυρὰ-Μάρθαν, ἡ ὁποία ἦτο κλεισμένη εἰς ἕνα Μοναστῆρι, καὶ τὰς δώδεκα ἀδελφάς του Ἀνανία, αἱ ὁποῖαι ἔμεναν οἰκότροφοι εἰς ἕνα Σχολεῖον. Ἐφώναξα ἐπίσης καὶ τὴν μαύρην γάταν μου Πίσσαν, ἡ ὁποία ἐλειβάδευεν εἰς τὰ κεραμίδια. Φαντάζεσθε λοιπὸν τί *ἐπεισόδια* θὰ ἔχωμεν πάλιν καὶ τί γέλια θὰ κάμνετε, κάθε φορὰν ποῦ θὰ διαβάζετε τ' ἀποτελέσματα μὲ *τάλογοπαίγνια* τοῦ Ἀνανία.

Ἡ Διάπλασις πρὸ 40 ἐτῶν.—Ἀλλ' ὁ ψυχογυιός μου, ποῦ αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ διὰ τόσῳ μακρὰν ἀπουσίαν καὶ σιωπήν, δὲν θὰ περιορισθῇ εἰς τὰς Κυριακάς. Θὰ ἐμφανίζεται καὶ μίαν ἀκόμη ἢ δύο φορὰς τὸν μῆνα—ἴσως καὶ συχνότερα,—διὰ νὰ σᾶς λέγῃ.... πῶς ἦτο, τί ἔκαμνε καὶ τί ἐδημοσίευεν ἡ Διάπλασις... πρὸ σαράντα ἐτῶν!! Σᾶς βεβαιῶ λοιπόν, ὅτι θὰ σᾶς εἶνε πολὺ εὐχάριστον, πολὺ διασκεδαστικόν, νὰ παρακολουθῆτε ἔτσι τὴν δρᾶσιν τῶν πρὸ τεσσαρακονταετίας παιδιῶν,—τῶν πρώτων συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως,ποῦ σήμερα εἶνε γονεῖς σας, μερικοὶ δὲ ἀπ' αὐτοὺς πασίγνωστοι ἢ καὶ ἔνδοξοι,—καὶ νὰ βλέπετε τί τῆς ἔγραφαν, τί τῆς ἔστελναν, τί τῆς ἐπρότειναν, τί ἐδιάβαζαν,πῶς ἐσκέπτοντο, τί ψευδώνυμα ἔπαιρναν,ποῖοι ἐβραβεύοντο κτλ. κτλ. κτλ. Ἔτσι θὰ παρακολουθήσετε σιγὰ-σιγὰ ὅλην τὴν ἱστορίαν, καὶ ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τῆς Διαπλάσεως, ποῦ εἶνε πράγματι περιεργοτάτη. Διότι αὐτὸ θὰ ἐξακολουθήσῃ—ὑγεία νὰχῃ ὁ Ἀνανίας—ἐπ' ἄπειρον. Φέτος θὰ ξεψαχνίσῃ τὴν Διάπλασιν τοῦ πρώτου ἔτους 1879. Τοῦ χρόνου τὴν Διάπλασιν τοῦ 1880. Τῷ 1919 τὴν Διάπλασιν τοῦ 1881. Καὶ τράβα κορδέλλα,—ὅπως λέγει ὁ ἴδιος. Ὥστε μεταξὺ αὐτῶν ποῦ θὰ σᾶς διηγῆται καὶ τῶν σημερινῶν διαπλασιακῶν, πάντα θὰ μεσολαβῇ τὸ ἴδιον διάστημα τῶν 40, ἢ διὸ τὴν ἀκρίβειαν, τῶν 38 ἐτῶν. Καὶ ἡ περίεργη αὐτὴ ἀναδρομὴ εἰς τὸ παρελθόν, ἡ ὡραία καινοτομία τοῦ ψυχογυιοῦ μου ποῦ θὰ σᾶς παρουσιάσῃ τόσα ἀπρόοπτα,—φαντάζεσθε ἔξαφνα τὸν κ. Φαίδωνα ἐρχόμενον τελευταῖον εἰς διαγωνισμόν.... διηγήματος;!—θὰ εἶνε γλέντι ἐξακολουθητικόν.

Οἱ διαγωνισμοὶ καὶ τὰ λοιπά.—Τάλλα θὰ μείνουν ὅπως εἶνε Προσθέτω,βλέπετε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ καταργῶ τίποτε. Οὔτε τὸ Δημοψήφισμα, οὔτε τὴν Σελίδα, οὔτε τοὺς Ἑβδομαδιαίους, οὔτε τοὺς ἄλλους παντοειδεῖς, τακτικοὺς καὶ ἐκτάκτους Διαγωνισμούς. Ἀπεναντίας, θὰ προσπαθήσω φέτος νὰ κάμω περισσότερου, ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Διαγωνισμούς, νὰ ἐγκαινιάσω δὲ καὶ νέους, ὅπως τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Κρυπτογραφήματος, διὰ τὸν ὁποῖον εἴπαμεν ἄλλοτε.

Τὸ συμπέρασμα:—Αὐτὰ εἶνε τὰ Νέα τοῦ 1917. Τί ἄλλο θέλετε; Δὲν πιστεύω διὰ νὰ θέλετε καὶ τίποτ' ἄλλο! — Ἔ, φθάνει τὰ χοροπηδήματα! Καθῆστε τώρα νὰ μοῦ γράψετε τὰς ἐντυπώσεις σας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ζτζανάκα

		ΓΕ	ΙΠ	ΚΥ	ΓΑ	
Α	ΝΗΣ	ΑΑΣ	ΠΟΣ	ΚΤΩΡ	Α
		ΛΣ	ΣΑ	ΩΝ	ΛΗ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν ἑξ οἰκόσιτα ζῶα.

β') Διὰ τοὺς Γαμμομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῖνος

L*-tr*mp**r-*st-s**v*nt-tr*mp*-p*r-l**-m*m*

Λύσεις τοῦ 49ου φύλλου

α'.) Ἐρρῖκος, Βόρις, Κολέττα, Τώνης, Ἀλβαράδο, Ναδία.— β'.) Ἱστορία, (ὄχθΗ ΣΤΟ ΡΥάκι...)— γ'.) Le vin est tiré, il faut le boire.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Θοδωράκης ἐπιστρέφει ἐ; τὸ σπίτι, φωνάζων κατενθουσιασμένος:

— Μαμμά! Μαμμά!.. Στὴν ὁδὸν Σταδίου εἶδα ἕναν Ἄγγλογάλλο!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀθάνατο Κιλκίς

* * *

Ὁ μπαμπᾶς:—Γιατί, Τάκη, ἔχουμε αὐτιά;

Τάκης:—Γιὰ νὰ μᾶς τὰ τραβᾷ ὁ δάσκαλος.

Ὁ μπαμπᾶς, χαμογελῶν:—Μόνον;

Τάκης:—Ἔ, καμιὰ φορὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 15ην Νοεμβρίου 1916.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ.—ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦτο, λαμβάνετε ὅλοι ἀπὸ ἓν Δελτίον Ἐγγραφῆς. Ὅσοι δὲν ἀνανεώσατε ἀκόμη τὴν συνδρομήν σας, νὰ τὸ συμπληρώσετε, ἂν θέλετε, καὶ νὰ μοῦ τὸ στείλετε μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ὅσοι ὅμως ἔχετε ἀνανεώσῃ, εἰμπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ Δελτίον σας διὰ ξεσπάθωμα.

Καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι φέτος τὸ ξεσπάθωμα εἶνε πιὸ εὔκολον. Πρῶτον, διότι ὑπάρχει εἰς τὸν τόπον χρῆμα πολύ. Ἔμποροι, προμηθευταί, παραγγελιοδόχοι, ἐφοπλισταί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἔχουν πλουτήσῃ. Ἐπομένως δὲν θἀρνοῦνται εἰς τὰ παιδιά των μίαν συνδρομὴν διὰ τὴν «Διάπλασιν». Δεύτερον, διότι ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» καὶ τὰ λοιπὰ νέα τοῦ 1917 εἶνε, καθὼς βλέπετε, πάρα πολὺ ἐλκυστικά.

Ἐννοεῖται, ὅτι οὔτε διὰ τὸ ξεσπάθωμα, οὔτε διὰ τὴν ἀνανέωσιν τὸ Δελτίον δὲν εἶνε *ἀπαραίτητον*. Ἡ παραγγελία γίνεται καὶ δι' ἐπιστολῆς. Αὐτὴ ἡ τυπωμένη ποῦ σᾶς στέλλω, εἶνε ἁπλῶς χάριν εὐκολίας.

Ἂς ἀκούσωμεν καὶ σήμερον μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς ποῦ μοῦ γράφουν διὰ τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον». Πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἶνε ἡ ἐπιστολὴ τοῦ *Πέτρου Σ. Καστάνη*, ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. «Γνωρίζω ἐξ ἀκοῆς;—λέγει,—ὅτι τὸ ἔξοχον τοῦτο ἔργον, καίτοι αὐτοτελές, ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν «Εἰκοσακιχιλίων λευγῶν ὑπὸ τὴν θάλασσαν», τὸ ὁποῖον ἔχω διαβάσῃ. Πολὺ δὲ θὰ εὐχαριστούμην, ἂν ἔβλεπα εἰς τὴν Διάπλασιν δημοσιευομένην τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον», διὰ νὰ λάβω τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτάς, τὰς ὁποίας κάμνει ὁ ἴδιος ὁ Βὲρν εἰς τὸ τέλος τῶν «Εἰκοσακιχιλίων λευγῶν»: — «Τί νὰπέγεινεν ὁ Ναυτίλος; (ὄνομα ὑποβρυχίου.) Ἀντέσχεν ἀρά γε εἰς τὰς βιαιότητας τοῦ στροβίλου; Ζῇ ἀρά γε ὁ πλοίαρχος Νέμος; Ἐξακολουθεῖ ἀκόμη τὰς φοβεράς του ἀντεκδικήσεις, ἢ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς τελευταίας ἐκείνης ἑκατόμβης; Τὰ κύματα θὰ φέρωσιν ἀρά γε μίαν ἡμέραν εἰς φῶς τὸ κείμενον ἐκεῖνο, τὸ περιέχον τὸν βίον του; Θὰ μάθωμεν τὸ ἀληθινὸν ὄνομά του;....»

Καὶ ὁ *Κοσμοκράτωρ* μοῦ γράφει: «Προτεμῶ ἀπ' ὅλα, τὰ μυθιστορήματα τοῦ μάγου Ἰουλίου Βὲρν. Τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον» δὲν τὴν ἔχω διαβάσῃ· ἀλλὰ καὶ ἂν τὴν εἶχα, πάλιν θὰ ἤθελα νὰ τὴν δημοσιεύσῃς, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὴν διαβάσουν οἱ ἄλλοι, διότι ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶνε ἀριστούργημα, καὶ μάλιστα μεταφρασμένον ἀπὸ τὸν κ. Ξενόπουλον.»

Τὸ *Γυθειωτάκι*: «Μὲ πολλὴν μου χαρὰν περιμένω νἀρχίσῃς τὴν δημοσίευσιν τῆς «Μυστηριώδους Νήσου», τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον δὲν ἔχω διαβάσῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀκούσῃ. Εὔχομαι νὰ εἶνε πολλοὶ αὐτοὶ ποῦ δὲν τὴν ἐδιάβασαν, διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσῃς, διότι φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶνε ὡραία ὡς ἔργον τοῦ Βὲρν, τοῦ ὁποίου καὶ τὄνομα μόνον μ' ἐνθουσιάζει....»

Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον δι' ἄλλα ἀποσπάσματα. Καὶ ἀρκοῦμαι νἀναφέρω ἁπλῶς τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποῦ μοῦ γράφουν καὶ σήμερον, ὅτι θέλουν τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον». Εἶνε ἡ *Ἑλληνικὴ Καρδιά*,—ὁ *Βίκτωρ Κωββάτης*, ὁ *Μάριος Μηνσάκης* καὶ μαζὶ των ἄλλοι δεκαπέντε ἀγοραστά μου, μαθηταὶ τῆς πρώτης τοῦ Βαρβακείου,— ὁ *Ἀνδρέας Δ. Παπαβασιλείου*, ὁ *Πρόσφυξ*, ὁ *Ἕλλην* (εἰς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὸ βραβεῖόν του,) ἡ *Νύμφη τοῦ Αἰγαίου*, ἡ *Χαρούμενη Καρδούλα*, ἡ *Πατρὶς τῶν Ἡρώων* μὲ τἀδέλφια της, ἡ *Ξενιτευμένη Κορφιατοπούλα* (ποῦ ἂν καὶ τὴν ἐδιάβασε γαλλικά, μὲ μεγάλην της εὐχαρίστησιν ἰδὰ τὴν ἑλληνικήν,) ἡ *Ἑλλὰς τοῦ Βενιζέλου*, ἡ *Χιὼν τοῦ Μπιζανίου*, (ἡ ὁποία μοῦ γράφει καὶ πολλὰ ἄλλα ὡραῖα καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὰ ζητηθέντα τετράδια,) ἡ *Λύρα τῆς Σαπφοῦς* (τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμά,) τὸ *Δοξασμένο Στέμμα* (ποῦ ἐξεσπάθωσε κι' αὐτό, καὶ τὸ εὐχαριστῶ πολύ, καθὼς καὶ διὰ τὰ καλά του λόγια,) ὁ *Τάκης Θαρρουνιάτης* (μαζὶ μὲ τὴν συνδρομήν του,) ἡ *Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος* (ἂν καὶ τὴν ἐδιάβασε πρὸ τριῶν ἐτῶν, θὰ τὴν ξαναδιαβάσῃ,) ἡ *Κάκια*, ὁ *Ἔμμ. Νυστεράκης*, ὁ *Ε. Καρελλᾶς*, ὁ *Κώνσι. Δ. Ἐλευθερουθάκης* (καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις τοῦ ὁποίου, ἀπαντῶ ναί,) ἡ *Σκλαβωμένη Ἑλληνοπούλα* (ποῦ τῆς ἔστειλα τὸ βραβεῖόν της,) τὸ *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο* (ποῦ τοῦ ἔστειλα καὶ λυσόχαρτον,) ἡ *Τρελλὴ Κορφιατοπούλα*, τὸ *Κλέφτικο Βόλι* μὲ τοὺς 62 ἀγοραστάς του, ὅλους ἐνθουσιασμένους, ὁ *Δημοσθένης Ν. Γιανούσης*, ἡ *Ἀγνὴ Σπηλιοπούλου* μὲ τὰς ἀδελφάς της, ὁ *Κ. Ν. Καρατζίδης*, ἡ *Μαμουθέτσα*,—καὶ ἄλλοι ἕνα σωρό, ποῦ δὲν ἔχω πιὰ τόπο οὔτε γιὰ τὰ ὀνόματά των.

Ναί, *Λελὲ Π. Νικολόπουλε*, κ' ἐγὼ θὰ σὲ ἀγαπῶ πολύ. Φθάνει νἀκούω ὅτι εἶσαι καλὸ παιδί. Καὶ γράφε μου θαρρετά.

Ἐξετάζεται ἀπὸ τὸν καθηγητὴν, *Διάττων Ἀστήρ*. Ἄλλοι τὸ ἐπιτρέπουν, ἄλλοι τὸ ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς. Ὑπάρχουν καὶ καθηγηταὶ ποῦ ἀγαποῦν ἢ ἀνέχονται καὶ τὴν δημοτικήν.

Πρὸς τὸ παρόν, εἶνε ἀδύνατον, *Νικολ. Αν. Παπαδόπουλε*. Δὲν ὑπάρχει καλλίτερον χαρτί. Ἀργότερα, ἂν φέρουν, εὐχαρίστως.

Αὐτὸ τὸ σχέδιον πολλάκις ἐπροτάθη, *Δημ. Σ. Μπερδ.*, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὑπόσχονται ὅλοι, ἀλλὰ δὲν στέλλει κανείς.

Ἡ *Τρισεύγενη*, διὰ τὴν ἐκθεσίν της ἐκείνην, δικαιολογεῖται ὅτι τὴν ἔγραψεν εἰς τὴν καθαρεύουσαν, ἐπειδὴ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὴν γράψῃ εἰς τὴν δημοτικήν, δηλαδὴ—ὅπως ἐξηγεῖ,—νὰ τὴν κάμῃ ὡραίαν. Καὶ τοῦτο, διότι ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν ἀπερρόφησεν ἡ ἀναγνωσις ἑνὸς βιβλίου τοῦ Δεννοῦνεζιο. «Ὁ Ὅμηρος, ἐπιλέγει. γιὰ χάρι τοῦ Δεννοῦνεζιο μὰ συχώρεσε· ἡ *Ἶρις* δὲν θὰ μὲ συχωρέσῃ ποτέ;»

Γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα μοῦ γράφει καὶ τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*: «Ποιὰ ἀπὸ τῆς δυὸ πῆρε μεγαλήτερο βῆμό; Ἂν ἡ *Ἶρις*, τότε ἔχει δίκιο αὐτή. Ἂν ἡ *Τρισεύγενη*, τότε καλὰ ἔκαμε νὰ γράψῃ στὴν καθαρεύουσα.»

Τούλα Δεληγιάννη, ἀφοῦ κατοικῆς στὰς Ἀθήνας, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στείλῃς ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Ἔλα στὸ Γραφεῖό μου νὰ ἐγγραφῆς καὶ νὰ πάρῃς τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ, ποῦ τὰ λέγει ὅλα.

Μὲ συνεπίνησε τὸ γράμμα σου, *Ἀθαν. Πετρ.* Ἔρχου κάθε Σάββατον εἰς τὸ Γραφεῖό μου νὰ παίρνῃς ἕνα φύλλο.

Ὁ *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* ἐμέτρησε τὰ κομμάτια ποῦ ἐδημοσιεύθησαν φέτος εἰς τὴν Σ. Σ. Συνδρομητῶν καὶ τὰ βρῆκε 88. Μετὰ τὸν *Τέλλον Ἄγραν*, ὁ ὁποῖος ἔγινε συνεργάτης, τὸ ρεκὰρ ἔχει ἡ *Ἑλληνικὴ Αἴγλη* μὲ 6 κομμάτια. Ἔπειτα ἔρχονται ἡ *Ἰδιότροπη* καὶ ὁ *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* μὲ 5, ἡ *Πατρὶς τῶν Ἡρώων* καὶ ἡ *Ἀκτὶς Ἡλίου* μὲ 4.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Θαλασσία Νύμφη*, κ, *Πάντοτε Ἐμπρός*, *δ.* (*ΛΧ*).

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ
ΕΦΕΤΟΣ ΕΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗ

Ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ Τόμους Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1899—1905, τῶν ὁποίων ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 7, οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1917 καθὼς καὶ οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον δικαιοῦνται νὰ γοράσουν:

Οἱ μὲν τρίμηνοι συνδρομηταὶ 1 τόμον
Οἱ δὲ ἑξάμηνοι » 2 τόμους
Οἱ ἐννεάμηνοι » 3 »
Καὶ οἱ ἐτήσιοι » 4 »

κατ' ἐκλογήν των, ὁποιους θέλουν, πληρώνοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμ. 4 ἕκαστον ἄδετον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχ. 7. Ἐπίσης ἀπὸ τοὺς 10 τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1915, τῶν ὁποίων ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 8, δικαιοῦνται νὰ γοράσουν οἱ ἄνω καὶ ὡς ἄνω, (οἱ τρίμηνοι ἀπὸ ἕνα, οἱ ἑξάμηνοι ἀπὸ δύο, κτλ. πληρώνοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμὰς 4,50 ἕκαστον ἄδετον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχμὰς 7,50.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ, καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα, εἶνε 50 ἐξ ἑκάστου τόμου; δηλ. τόμοι ἐν ὅλῳ 850, τοὺς ὁποίους θ' ἀγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ Προνομίου, ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθοῦν.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάλάξουν : τὸ *Γυθειωτάκι* (0) μὲ *Ἀ'λέξανδρον Μακεδόνα, Βουλγαρομάχον Ἑλληνίδα, Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος, Ἐλπίδα τῆς Ἑλλάδος, Φειδίαν, Κοσμοκράτορα*—ἡ *Χαρούμενη Καρδούλα* (0) μὲ *Ἀνθοσπαρμένην Χίον, Φουλαν, Μίαν Τρελλούλαν*—ἡ *Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων* (0) μὲ *Ἀνθοσπαρμένην Χίον, Χρυσῆν Καρδιάν, Χρυσῆν Ἀκτίνα, Ἡρωϊκὴν Σάμον*—ἡ *Χιὼν τοῦ Μπιζανίου* (0) μὲ *Γερμανόφιλον Ἐπτανήσιον, Τέλλον Ἄγραν, Λάτρην τοῦ Βασιλέως, Τρελλὴν Κορφιατοπούλαν, Φιλελεύθερην Κερκυραίαν, Ὡραίαν Κέρκυραν, Δοξασμένον Ρῆγον, Γερμανόπαιδα, Φειδίαν, Μελαγχολίαν, Ρεζεντᾶ, Φρίξοι, Τρισεύγενην, Βύρωνα, Γέρων τοῦ Μωριᾶ, Αἱματωμένο Δαφνόκλαδο, Ἐθνικὸν Ὄνειρον, Ἥρωα τοῦ 1913, Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Λορελάϊ, Ἰριδα.*

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς :

«Χρυσάνθεμα».—«Ἡ ἀγάπη τοῦ Σοσιαλιστῆ».—«Εἶμαι σοσιαλιστὴς» κτλ.—«Σκέψεις καὶ Γνῶμαι.»—«Ἡ ἀποτελεσματικὴ συζήτησις». —Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐδδ. Διαγωνισμούς.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γιάρκον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Ἐλπίδα τῆς Ἑλλάδος* (ἔστειλα· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί·) *Ναυτάκι τῆς Καβάλλας* (θὰ συμπεριληφθῇ) *Παφίαν Ἀφροδίτην* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Νύμφην τοῦ Αἰγαίου* (μία φωτογραφία ἀρκεῖ· ἂν ξαναβραβευθῇ κανεὶς ἀργότερα, μετὰ χρόνια, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ καὶ ἄλλην· ἐννοεῖται, ὅτι εἶνε δικαίωμά του νὰ στείλῃ, ἐὰν βραβευθῇ διὰ τὰ Ἔδσημα·) *Δοξασμένον Ρῆγον* (ἔλαβα· ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου· Σ. Σ. Σ. θὰ δημοσιεύεται ὅποτε ὑπάρχουν ἀρκετὰ καλὰ κομμάτια διὰ μίαν σελίδα.) *Ἑλένην Θ. Κουτσ.* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Κυκλαμὶὰν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἔλδαν Β.* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου, αὐτὴ ἡ «σύστασις τοῦ ἑαυτοῦ σου» πάρε λοιπὸν καὶ ψευδώνυμον νἀλληλογραφοῦμε·) *Ἀθάνατο Κιλκίς* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Κεκρυμμένον Θησαυρόν* (ὡραῖα αὐτά, ἀλλὰ νὰ προσέχετε στὸ μάθημα· νὰ μὴν ἀκούσω πιά, ὅτι ἐτιμωρηθήκατε γι' ἀπροσεξία·) *Γυθειωτάκι* (ὡραῖο τὸ γράμμα σου, ὅπως πάντα· *Παθλον Χλωμόν, Ἔρωτα τῆς Πατρίδος, Ἀστέρα τοῦ Βέγα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16ην *Νοεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ἰανουαρίου.

646. *Λεξίγριφος*

Ἕνα Κράτος στὴν Ἀσία,
Καὶ μεγάλο, θὰ φανῇ,
Ἂν ἁπλῶς ἀντωνυμία
Μὲ μιὰ νίκη ἑνωθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη

647. *Στοιχειοτονόγριφος*

Ὅπως εἶμαι ἄ μαθίσης,
Τὶ λαμπρὰ ποῦ λάμπω κότα!
Μ' ἂν τὸ Ο μου κάμῃς Ἥτα
Καὶ τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Μὴ θαυμάσῃς, φίλε λάτα,
Ποῦ θὰ ἰδῆς νὰ ξεπροβάλῃ
Μάντις μὲ χρυσὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάκιας

648. *Μεταγραμματισμὸς*

Ἂν ὁ λύτης τοῦ Κενταύρου
Ἕνα γράμμα τοῦ ἀλλάξῃ,
Γιὰ νὰ βρῇ κάποιο ποτάμι,
Στὴ Βαλκανικὴ ἂς ψάξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιακῆς Ἀνθοδέσμης

649. *Ὑψιλον*

+	*	*	*	+	= Βασιλεὺς τῆς Κρήτης.
*	+	*	+	*	= Φυτὸν ἐδώδιμον.
*	*	+	*	*	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
*	*	+	*	*	= Ζῶον κερασφόρον.
*	*	+	*	*	= Κράτος τῆς Εὐρώπης.
*	*	+	*	*	= Πόλις τῆς Αὐστρίας.

Οἱ σταυροί, καθέτως, ὅρος ἱερόν· διαγώνιος δέ, δεξιᾷ ἔντομον καὶ ἀριστερᾷ μικρὸν ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φράουλας

650—654. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄνθος, Πάρις, Ἰανός, τρόμος, πάθος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάριτος

655. *Πρόβλημα*

Ὁ μικρὸς Μίμης, ἐρωτηθεὶς τὶ συγγένειαν ἔχει μ' ἕνα κύριον ποῦ ἐπήγαινε μαζί του, ἀπήντησε:

— Ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ κυρίου εἶνε ἀδελφὸς τῆς μητέρας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς γυναίκας τοῦ πατέρα μου.

Τὶ τὸν εἶχεν ὁ Μίμης;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκτῖνος Ἡλίου

656. *Διπλῆ Ἀκροστιχίς*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τόπου

* * * * * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἐλλιπασύμφωνον τοῦ τόπου.

* * * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Μέλος τοῦ σώματος. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3, Θεὰ τιμωρός. 4. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 5, Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

657. *Φωνηεντόλιπον*

* * - μ - τ - μ - ν - σν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τουρκομερίτη

658. *Γρίφος*

```
  τ       τ τ τ τ τ
τ τ       τ
τ     τ   τ                 ᾶ! α! ᾶ!
τ τ τ τ   τ τ τ              ———
τ     τ   τ                   ὃν
  τ τ     τ
    τ     τ τ τ τ τ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σειρίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—190]

Σύλλογοι, συνδρομηταὶ καὶ ἀγορασταὶ τῆς «Διαπλάσεως»! Ἐὰν πράγματι αἰσθάνεσθε τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα, τὸν εὐγενῆ ἐκεῖνον ἔρωτα, ψηφίσατε τὸ γεμᾶτον ἀπὸ αἴσθημα πατριωτικὸν ψευδώνυμό μου:

ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

[15'—193]

Τὸν ἀγαπητόν μου ἐξάδελφον Ἠλίαν Κ. χαιρετῶ καὶ παρακαλῶ εἴπῃ εἰς Κλεοπάτραν τὸ περίφημον τραγοῦδι. **Κυκλαμιά**

[15'—194]

Πιστεύω ὅτι οὐδεὶς Φιλελεύθερος θὰ μείνῃ ποτὲ νὰ μὴ ψηφίσῃ τὴ

ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

[15'—195]

Ψηφίσατε ἁπασάπαντες τὴν Πανίσχυρον Φιλελευθέραν Συμμαχίαν:

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ
ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 9—15 Νοεμβρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Γ. Τσάτσος, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Γ. Χατζηπαναγιώτης, Κ. Α. Θησεύς, Βυζαντινὸς Ἀετός, Ι. Α. Μελισσινός, Ι. Μαλέας, Ἐμ. Γ. Καρελλᾶς, Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, Ἰω. Χονδρογιάννης, Θεοδ. Α. Μπιζάκης, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Ἑλένη Χ. Σπηλιοπούλου, Μόσχα Δρογκίτου, Κ. Χελμεντιγκ, Χ. Χριστιάνσεν, Α. Στοκίνγκερ, Π. Ρόζενφελντ, Ε. Χάρτμαν, Ε. Νάουμαν, Χ. Ἀντρέζεν, Μ. Ἔρλερ, Ο. Πέττερ, Ρ. Βαρτμύλλερ, Γ. Ὄλσεν, Ἀλ. Φρίντεμαν, Μ. Μέντλερ, Ἐρ. Βάσκμαν, Φρ. Βίντερ ιχ, Π. Βαλλότερ, Ν. Μέλερ, Χ. Βάϊνερ, Π. Ἐρεντράουτ, Γεοχ. Μέντσερ, Ἰουλία Σλίσμαν, Ἐριέττα Μπάουμαν, Π, Ν. Καρσθοος.

ΒΟΛΟΥ: Ἀνδ. Σ. Καψουράχης, Χαρ. Κάτσικα.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἐμ. Ν. Νυστεράκης.

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Μορφέσης, Γ. Κ. Ῥαντόπουλος, Ν. Ν. Μ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Α. Μάτσα-, Α. Λευΐ.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Θεοδοσίου, Κ. Καστετανάκης.

ΚΑΡΛΙΤΣΗΣ: Σ. Μ. Σαρρῆς (τρεῖς).

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δ. Γ. Δεσύλλας, Δεζέττα Γ. Δεσύλλα.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἀνδρ. Δημητρακόπουλος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ν. Φ. Ρουβινέτης, Κατίνα Α. Γκίνη.

ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ: Κοσμοκράτωρ.

ΠΑΤΡΩΝ: Λελὲς Π. Νικολόπουλος, Φίλεργος, Γ. Γ. Μαρκέτος, Σπ. Ντρουκόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στ. Π. Παππᾶς, Γ. Ε. Παππᾶς, Θ. Ι. Πολίτης, Θ. Α. Σακελλαροπουλος, Ἀντωνία Σ. Βουτσινᾶ, Γ. Θ. Πανάγος.

ΠΥΡΓΟΥ: Α. Ι. Θεοφιλόπουλος, Δ. Γ. Μπαλτζῆς.

ΣΥΡΟΥ: Καλ. Χατζηλία, Μόσχα Δ. Δαμόντε, Ἀθηνᾶ Κ. Καλαποδοπούλου, Ἀγγελικούλα Σ. Σιδέρη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δ. Γ. Σταματόπουλος,

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τ. Π. Θαρρουνιάτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΛΣΣΕΝ ἐν Ἀθήναις (τοῦ ὁποίου περιμένω τὴν διεύθυνσιν) ΛΕΩΝ ΜΑΤΣΑΣ ἐν Ἰωαννίνοις καὶ ΘΩΜΑΣ Ι. ΠΟΛΙΤΗΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΛΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.